

Durant aquests vuit mesos de vida de la revista, podem dir que la seva marxa ha sigut força regular, i encara que sense seguir una línia molt definida, ha intentat sempre arribar a tothom i posar-se a un nivell assequible a totes les cultures.

Des del primer moment varen fer-se els tràmits corresponents per obtenir el permís de la Superioritat. Aquest ha arribat definitivament el 8 de juliol de l'actual.

En fi, esperem que no decaiguin els ànims als responsables i que la seva difusió i millorament vagi cada dia en augment, ja que, com s'ha comprovat, és un mitjà ideal per a obtenir els objectius que es va proposar, que no són altres que crear un veritable sentit de poble i fer prendre consciència de les inquietuds i problemes que l'envolten.

EL CASAL PARROQUIAL

Aquest any l'activitat del Casal no s'ha deixat veure massa, i la que s'ha vist ha sigut molt poc clara, tot plegat una mica embolicat.

S'hi va fer alguna obra de teatre el setembre de l'any passat i un festival de cançó. Per Nadal, Els Pastorets amb algunes falles, com per exemple que no va venir un actor el dia de la representació de Reis i es va haver de suprimir i improvisar, que ens varen desaparèixer uns milers de pessetes de la caixa, i altres coses que ara ja no recordem.

Després de Nadal, començàvem a preparar l'obra de teatre del concurs. «La núvia portava cua», va ser un gran èxit a Santa Eulàlia, i al concurs vàrem quedar en quart lloc (vuit pobles participants). També hem fet intercanvi amb altres llocs.

Tot això ha sigut diferent de l'any passat: la gent ens desanimem, i es comença a confirmar per la gent gran l'adagi que tant ens havien repetit, «la joventut, arrencades de

cavall i aturades de ruc». Una vegada més els grans teniu raó però no serà pas sempre i en totes les coses; a nosaltres també ens toca una mica participar d'aquesta satisfacció que dóna el saber que tenim i defensem alguna cosa veritable i segura.

Finalment, al mes de juny ha passat això: tres dies de representació al Casal en una mateixa setmana, una obra, un recital de folk i una coral. Ningú s'ho explicava, i és que en realitat és difícil entendre com podia estar el Casal un mes de vacances i fer treball intensiu aquells dies. Falla l'organització.

Els infants han fet un parell de festivals. Aquests festivals, tot i que se'n diuen infantils, a l'hora de la pràctica són pels pares i no pels petits. Potser valdria la pena muntar algun dia un espectacle dirigit exclusivament a ells, que l'entenguessin i el visquessin, que fós al seu abast. És clar que es podria fer; tantes coses es podrien fer en un local com el Casal, que tenim i no sabem treure'n-hi el suc.

Assumpta Margenat